

ПРИМІТКА ВІД МОРґАН

ЛЮБІ ЧИТАЧІ Й ЧИТАЧКИ!

Я не планувала писати цю книжку наступною. Насправді все почалося з одного кумедного голосового повідомлення, яке я колись навмання записала, а потім згадала про нього в слухний момент. Я мала працювати над другою книжкою з абсолютно іншої серії, але коли сіла писати... в голові було порожньо.

Тож після кількох днів паніки я спустилася зі своєї кімнати до чоловіка й влаштувала істерику в стилі Кім Кардаш'ян: «Так-так, усе чудово, але поговори зі мною кілька хвилин, будь ласка!». Він вислухав і сказав: «Просто напиши щось інше».

Я, яка завжди намагалася догодити людям, вирішила, що це неможливо, але він, звісно, дав слушну раду.

Я почала потроху складати план книжки, хоча в мене була хіба лише назва й деякі нотатки (якщо вам цікаво, то назва з'явилася першою).

А тоді я ковзнула в цей новий світ із новими персонажами й закохалася.

До чого я все це веду: хочу подякувати вам за те, що обрали цю книжку, коли ваш список для читання, напевно, і так уже завдовжки з милю, адже я була не певна, чи сподобається людям легенький веселий ромком.

Хоча «Принцеса-вередуля» є ромкомом (якщо чесно, він, імовірно, зараз серед моїх улюблених!), ця книжка порушує ще кілька тем, наприклад сталкінг і небажані дотики від незнайомих, а ще тут є докладні описи сексуальних сцен, лайка і сцена бійки зі зброями для укладання волосся.

Як завжди, прошу: насамперед подбайте про своє ментальне здоров'я!

Люблю вас до Місяця і до Сатурна.

Морган

ЕЙВА

Здається, мене зараз знудить.

Це єдина моя думка, поки я стою під сліпучим прожектором у сукні, яку пошила моя найкраща подруга. Важить та сукня, як мала дитина. На мені товстезний шар косметики, ступні заніміли від височенних підборів, а волосся нещадно залито лаком.

Мене зараз знудить, але я вже *давно* так не веселилася.

— Четверте місце... Міс Оклахома!

Крісті Макгі — мила дівчина, але вона затиалася на інтерв'ю, і, судячи з шепоту дівчат у гримерці, це гірше за смертний вирок. Її фальшива посмішка міцно тримається на губах, коли вона дивиться в камеру, аж поки її прожектор не гасне, і на сцені залишаються освітленими лише три жінки.

Мої руки машинально плескають, легко й коротко — єдиний дозволений варіант на цій сцені. Достатньо дрібний жест, ти заледве й абсолютно беззвучно ворухиш кистями, та це для шоу, як і все інше на цій сцені. Щоб сказати: «Ой, дивіться, які ми добрі й щирі!».

І хоча за останні чотири місяці мені неодноразово підкладали свиню і я пройшла шлях від першопрохідниці до ганьби й приниження, а далі — до вочевидь священного

світу пишних конкурсів краси, ніхто не назве мене недоброю й нещирою.

Вдихаю обережно, щоб не порвати сукню, яку Гарпер зашивала *буквально* на мені, й не показувати своєї знервованості. На кожну конкурсантку, що лишилася, спрямовано щонайменше три різні камери, тому найдрібніша зміна на обличчі може бути негайно розібрана до найдрібніших деталей з усіх боків і потенційно стати мемом.

Що є гіршим за програш на «Міс Американі»?

Стати мемом і програти на «Міс Американі».

Отже, моє тіло лишається нерухомим, а на губах застигла широка усмішка.

— Третє місце...

Третє місце непогане — все одно отримаєш грошовий приз, але не настільки багато, як на другому чи першому, та й потім можливостей для спонсорства набагато менше.

І в тур теж не поїдеш.

— Міс Нью-Йорк!

Я пропускаю крізь свою маску крихітний натяк на розчарування — такий хід зазвичай засуджується та, ймовірно, когось роздратує. Та й що в цьому нового, зважаючи на те, що майже *кожен* мій крок від моменту потрапляння на конкурс «Міс Америка» буквально всім був поперек горла? Але всі знають, що ми з Лілі подруги, тож, гадаю, варто продемонструвати краплинку емоцій.

Мушу визнати, я здивувалася, що в мене тут з'явилися друзі. У глибині душі вважала, що всі ці жінки на мене обурюватимуться — я ж ідіотка-аматорка, що якимось дивом прорвалася на високий рівень, жінка, що пішла на конкурс суто заради розкрутки бізнесу своїх подруг. Звісно, дехто тут *саме так* і ставиться до мене, проте жінок, яких я можу назвати справжніми подругами, набагато більше.

Лілі — одна з них, і її третє місце мене засмучує. Якщо вже хтось і мав мене перемогти, то краще б це була вона. Якби ж я могла її обійняти, сказати, що вона чудово впоралася, а потім ми разом нап'ємося і будемо перемивати всім кісточки. Натомість я граційно пливу (королеви конкурсів краси, звісно ж, не просто *ходять*) до центру сцени, беру руку Енн у свої долоні й широко їй усміхаюся.

Безперечно, посмішка фальшива, адже ця дівчина просто чудовисько — якраз із тих абсолютно клішованих королев краси. Зухвала, позаочі мерзенно ставиться до всіх довкола, а на публіку сяє ідеальністю.

На запитання вона завжди відповідає щось про дівочу дружбу й командний дух, про те, що треба підтримувати одна одну, та щойно камери вимикаються, вона тихцем і пошепки відпускає шпильки про зайву вагу чи одяг інших людей.

Токсична.

І частково через неї я вирішила поставитися до цього конкурсу серйозно.

Коли я якимось дивом пройшла відбір на «Міс Америку» від штату Нью-Джерсі та потрапила на сам конкурс, то планувала це суто як розвагу. Черговий шалений досвід, про який колись можна розповісти онукам, а ще можливість на всіх перехрестях верещати про бізнес моїх подруг. Так тривало аж до першого спільного пресзаходу, на якому офіційно представляли учасниць тогорічного конкурсу, тоді Енн окинула мене побіжним зацікавленим поглядом:

— Дивно, що нині до цього конкурсу допускають *абикого*.

Про мене вам треба знати хіба що одне: *обожнюю* доводити людям їхні помилки. Через той *єдиний* момент я рвала дупу й три місяці провела у спробах домогтися

визнання, а паралельно вивчала все, що треба знати про цю сферу й сам конкурс — усе, що мені знадобиться для перемоги над цією дівкою. Нехай вона навіть здобуде останнє місце, а я передостаннє, проте я просто хотіла взяти гору над нею.

Безперечно, ця чвара не була односторонньою. Відтоді Енн зробила все від неї залежне, аби мене дискредитувати. На людях вона поливає мене лайном у підступний, суто дівчачий спосіб, який довела до ідеалу, а віч-на-віч повністю мене *ігнорує*, вдаючи, ніби я невидима й не варта пороку під її лобутенами.

Однак зараз її очі блищать надією, вона широко всміхається мені, наче ми давно розлучені долею сестри, а моє обличчя віддзеркалює такий самий вираз.

Знову ж таки, це очікувано на такому шоу — саме для цього нас сюди й запросили. На конкурсі «Міс Америка» поважають одну річ — традицію. Кожна з нас мусила підписати довжелезний контракт, згідно з яким нам світить суд, якщо ми відійдемо хоч на крок від наміченого сценарію.

У правилах і настановах є все — від реакції на запитання преси стосовно актуальних тем (тобто ухилитися й ігнорувати їх) до обіцянок дотримати безшлюбний статус поточної Міс Америки на весь строк її «панування», оскільки Міс Американка, яка має кавалера чи, о боже, *заміжня* — це геть непринаadne видовище.

— Друге місце... — промовляє Реджина, ведуча конкурсу, з товстим білим конвертом у руках. Поруч стоїть минулорічна Міс Американка з широкою усмішкою, тримаючи на подушці майже до смішного велетенську корону для переможниці.

Варто відмітити, що Реджина Міллер також ненавидить мене.

З Енн, яка ненавиділа мене від початку, було інакше. Ні, здається, вона вважала, що зі мною цілком можна гарно попіаритися: «нормальна» дівчина, яку можна рекламувати як «дивиться, навіть *ви* можете стати Міс Американкою!». Я була диковинкою, новачком, за мною було цікаво спостерігати, проте виграти мені не світило.

Аж поки публіка в мене не закохалася.

Найбільшу частку балів у конкурсі останньої десятки дівчат присуджує публіка шляхом голосування, це становить трохи більше третини твоєї загальної оцінки. Учасниця з найбільшою кількістю голосів отримує тридцять п'ять балів, за друге місце дають двадцять п'ять тощо. Коли у соцмережах і новинарнях довідалися про *свіжий подих щирості* (їхні слова, не мої) з боку однієї конкурсантки, люди зацікавилися конкурсом, який від початку 2000-х потроху втрачав популярність. В одній статті писали, що рекламні витрати на цьогорічний конкурс зрівнялися з витратами на довбаний «Супербоул»¹.

Отже, хоча Реджина вважає, що я тупо знушаюся з конкурсу й порушую всі його багаторічні традиції, я також підігріла інтерес до занедбаної й забутої індустрії, тому їй довелося навчитися зі мною ладнати. Згнітивши серце.

Широко всміхаючись, Реджина ламає золоту воскову печатку на конверті, витягує шматок дорогого картону й дивиться на прописане там ім'я.

І на мить я це бачу.

Крихітна тріщинка на її добре відрепетируваній конкурсній масці виказує істину: розчарування й роздратування. У мене тьохкає серце.

¹ Фінальна гра сезону в професійному американському футболі та своєрідний феномен американської культури, у перерві між таймами завжди виступають популярні музиканти. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інакше.